Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sammenligning mellem Beviserne for Bibelen og Mormons Bog.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 2den Januar 1859.

(Fra „The Deseret News.")

(Fortsat fra Side 198.)

Prøv dens Lærdomme, og I ville finde, at Evangeliet, som forkyndtes her for 1800 Aar siden, er ligt det, der læries i Judæa og Egnene deromkring. Lærte Apostlerne i Palæstina om Tro paa Jesum Christum, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse? Saa gjorde ogsaa de gamle Apostler og Propheter i Amerika. Brugte Apostlerne i Judæa Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave? Saa gjorde ogsaa de gamle Israeliter i Amerika. Organiserede Jesus og hans Disciple Kirken i Asien med Aabenbarere og inspirerede Mænd — med Propheter, Prophetinder, Drømme, Syner og Aabenbaringer? Israeliterne Amerika gjorde ligesaa. De jødiske Apostler organiserede Kirken med Mirakler og Gaver, med Magt til at helbrede Syge, at udkaste Djævle, at gjøre Undergjerninger og med Magt over Elementerne. Mormons Bog beretter, at Israeliterne i Amerika fordum organiserede Kirken efter det samme Mønster. Hvis vi altsaa undersøge Kirken, der oprettedes i Palæstina, og Kirken, der oprettedes i Amerika, finde vi, at ingen Afvigelse hersker mellem dem, og følgelig kan intet Menneske paa Jorden fordømme Joseph Smith og disse tre Vidner som Følge af Uovereensstemmelse i deres Lære.

Sammenlign Miraklerne, der ere nedskrevne i Mormons Bog, med dem, der ere optegnede i Bibelen, og I ville ei finde noget Mirakel, omtalt i den ene, der er urimeligere end hvad der er berettet i den anden. Der er ingen Fortællinger i Mormons Bog om, at 5000 Mennesker bleve bespiste med to Fiske, eller om at en Mand har opholdt sig i en Hvalfisk tre Dage og tre Nætter, endskjøndt vi tilvisse vilde troe saadanne Beretninger ligesaa bestemt, om de fandtes der, som nu, da de findes i Bibelen. Der staaer Intet i denne Bog om, at tre Mænd kastedes ind i en gloende

Ovn, der endog blev gjort syv Gange hedere end sædvanlig, og alligevel toge de tre Mænd ingen Skade. Vi troe Bibelen, naar den beretter om disse store Mirakler; men for Atheisten (o: En, som ikke troer paa Guds Tilværelse, Gudsfornegter) er der Intet, der klinger mere usandsynligt end dette.

Miraklerne, omtalte i Mormons Bog, ere af den Beskaffenhed, at guddommelig Magt maatte til for at udføre dem. Da de Syge bleve helbredede, var det fordi Jesus havde lovet sine Tjenere, at de, paa hvem de lagde deres Hænder, skulde blive helbredede. Naar de propheterede, var det om fremtidige Begivenheder, fordi Herren onskede, de skulde forstaae, hvad som skulde skee.

Er der Noget i denne Bog, som kommer i Modstrid med nogen videnskabelig Sandhed? I maae gjerne gjennemgrandske alle Verdens Bibliotheker og samle alle de Videnskabsbøger, der findes, og sammenligne dem med denne Bog, og I ville ei finde nogen Uovereensstemmelse i den; hvor ere altsaa Eders Grunde for dens Forkastelse? Man kan ei fordømme den efter dens historiske, prophetiske og religieuse Indhold, eller fordi den beretter om usandsynlige Mirakler, der siges at være udførte blandt de gamle Israeliter paa dette Land, eller fordi den strider mod nogen videnskabelig Grundsætning, eller fordi det er ubibelsk eller ufornuftigt, at Folk skulde see Engle i disse Dage.

Vi udfordre hele denne Slægt til at fremkomme med noget Beviis, der kan fordømme denne Bogs Sandhed. Den vil ligge aaben for denne Slægt fra nu af til Christi anden Komme, og derefter gjennem hele Millenniet. Og naar denne Slægt kommer frem af deres Grave paa den store og yderste Dag, skulle Bøgerne oplades, og efter det Guds Ord, som er forkyndt paa dette Fastland og paa den østlige Halvkugle, ville Jordens Beboere blive dømte.

Menneskene i Verden maae gjerne komme frem med alle de Løgne og Avishistorier, de kunne sammenskrabe, og alle de falske Fremstillinger, de kunne opdrive, og bruge dem mod Mormons Bogs guddommelige Sandheder, for at frelse deres apostatiske Systemer fra total Tilintetgjørelse; de kunne opstable deres Usandheder ligesom Bjerge; de kunne fylde deres Jernbanevogne bredfulde med dem, eller de kunne sende dem med den electriske Strøm Verden rundt, uden at det kan standse Fremgangen af „Mormonismens" Sandheder, der ere aabenbarede fra Himmelen; det kan ikke hindre den Almægtiges Arm fra at opbygge hans Rige i de sidste Dage, eller bringe hans Tjeneres Røst til at forstumme, der advarer Nationerne og raader dem til at omvende sig fra deres Løgn, Horeri, og alle deres Vederstyggeligheder, som de stadigt udøve for Herrens Aasyn.

Guds Ord er Noget, der ei kan tilintetgjøres; men det vil fremkomme paa Dommens Dag og Verden vil vorde dømt derefter.

Jeg troer Mormons Bog. Jeg troer den ikke blot fordi jeg har disse tolv Vidners Vidnesbyrd, men ogsaa fordi jeg har en stor Masse andre Vidnesbyrd, som Verden fattes med Hensyn til Ting, den jødiske Optegnelse indeholder.

Hvad Beviis har f. Ex. den nulevende Generation og alle de Generationer, der have levet i de sidste sytten Aarhundreder, for at Jesus Christus, Verdens Gjenløser, opstod fra de Døde? Man har kun fire Individers Vidnesbyrd og ikke flere, forudsat at deres Vidnesbyrd ikke ere blevne forandrede, fordærvede og afkortede i de ældste Manuscripter, som nu kjendes. Hvilke ere disse Individer? Matthæus, Johannes, Paulus og Petrus. De andre fire

Skribenter af det Nye Testamente have ikke med et Ord omtalt, at de have seet Jesus efter hans Opstandelse. Det Nye Testamente er skrevet af otte Mænd: Matthæus, Marcus, Lucas, Johannes, Paulus, Petrus, Jacobus og Judas. Fire af disse Mænd bevidne, at de have seet Jesus efter hans Opstandelse; de andre fire have ikke fortalt os Noget derom.

„Men," kunde man maaskee spørge, „bevidner ikke Apostelen Paulus, at Jesus blev seet af henved fem hundrede Brødre paa eengang?" Jo; men ingen af disse fem hundrede Brødre har talt herom, eller overleveret deres Vidnesbyrd til Efterslægten.

Maaskee man vil indvende, at de fire Vidner, som saae Jesus, nemlig Matthæus, Johannes, Paulus og Petrus, udførte store Mirakler, og derved bekræftede deres Vidnesbyrd, hvorfor vi ere nødte til at troe dem. Men hvorledes vide I, at de have udført Mirakler? „De have selv fortalt os det." Hvoraf vide I, at de have sagt Sandhed? Vare I selv tilstede og saae dem udføre deres Undergjerninger? Kun sex af de otte Skribenter af det Nye Testamente tale noget om Mirakler. Sæt nu, at de Alle bevidnede, at der skete Mirakler, have vi saa ikke ligesaa stor Grund til at troe otte Mænd, der bære Vidnesbyrd om Mirakler i disse Dage?

Hvis alle de Mænd, der sidde paa denne Forhøining, holde Dagbøger (og Nogle af dem have gjort saa i et Qvart Aarhundrede), og dersom de have nedskrevet, hvad deres Øine have seet og deres Øren hørt; og dersom de flere hundrede Ældster i denne Forsamling have gjort ligesaa og optegnet alle de mirakuleuse Tildragelser, de have seet og hørt; og dersom de kommende Slægter skulde samle vore Dagbøger og Manuscripter og betitle dem: „Apostlernes og de Ældstes Gjerninger i det nittende Aarhundrede," vilde de finde Beretninger om Tusinder af Mirakler i disse Dagbøger, saasom at de Syge bleve helbredede, de Blinde seende, de Døve hørende, de Lamme bragte til at løbe som en Hind og at Folk, der laae paa sit Yderste af Cholera, bleve opreiste fra deres Sygeleie i Jesu Christi Navn, samt at Blindfødte have erholdt deres Syn.

Vilde de ikke have ligesaa stor Grund til at troe de Sidste-Dages Helliges Skrifter med Hensyn til Udførelsen af Mirakler, som I have til at troe de sex Skribenters Vidnesbyrd i det Nye Testamente i saa Henseende? „Men Verden saae deres Mirakler." Hvoraf vide I det? „Disse sex Skribenter sige saa."

Have I nogen nulevende Persons Vidnesbyrd for, at han virkeligen har seet et eneste Mirakel blive udført af Jesu Christi Apostler? Nei, I have ikke.

Maaskee I ville sige, at da den Lamme blev helbredet ved Templets Port, skete det offentligt for hele Mængden. Men hvorledes kunne I vide det? Lucas siger saa i Apostlernes Gjerninger, og I troe det paa hans Vidnesbyrd alene. Hvoraf vide I, at Jesus blev forklaret paa Bjerget? — at Moses viste sig for Peter, Jacob og Johannes ved den samme Leilighed? Har Peter, Jacob og Johannes afgivet deres Vidnesbyrd desangaaende? Nei, de tale ikke et Ord derom; men Matthæus, Marcus og Lucas, tre Mænd, som ei vare tilstede, som ei saae Forklarelsen, som ei saae Moses og Elias, sige saa; men deres Vidnesbyrd er fra anden Haand.

Vi troe, efter Andres Vidnesbyrd, at Peter, Jacob og Johannes virkeligen saae hellige Engle, at de saae Moses og Elias og at de saae Jesu forklaret.

Med Hensyn til Mormons Bog have vi Vidnesbyrdet directe fra Vidnerne selv, ikke blot Ældsterne Richards og Woodruffs eller Nogen af de andre Ældsters Vidnesbyrd, men de Personers Vidnesbyrd, der

saae Engelen og hørte hans Røst. Derfor er Vidnesbyrdet, som stadfæster Mormons Bogs Sandhed, langt stærkere, end det, der stadfæster Bibelen i dens nuværende Skikkelse.

Jeg veed ikke, om jeg trætter Eder; men jeg har bestræbt mig for paa min simple Maade at fremstille for de tilstedeværende Fremmede, hvilke Beviser og Vidnesbyrd de have for deres Tro paa den jødiske Optegnelse, og sammenlignet dem med Beviserne og Vidnesbyrdet, I have for at troe de gamle, amerikanske Optegnelser, kaldet Mormons Bog; og Enhver, som omhyggeligt vil drøfte dette Emne, vil nødes til i sit eget Hjerte at tilstaae, at der er langt stærkere Beviis for Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, end der er for de jødiske Optegnelser.

Men dette er ikke Alt. Vi bygge ikke blot vor Tro paa disse tolv Vidners Vidnesbyrd. Vor Tro er bygget paa en sikkrere Grundvold end alle disse ydre Vidnesbyrd. De Sidste-Dages Hellige ere ikke et saadant enthusiastisk Folk, at de med aaben Mund modtage og fordøie enhver Læresætning som populair, fordi deres Forfædre troede den; men vi troe en Lærdom, fordi vi have Beviser, der understøtte den, og desuden søge vi efter mere Sandhed og Kundskab.

Mormons Bog underretter os om, at vi ikke alene maae have Tro paa den Bog, paa Grund af det Vidnesbyrd, som er vedføiet den, men ogsaa hvorledes vi kunne erholde Kundskab om dens Sandhed. Mormons Bog saavel som Bibelen siger, at dersom vi ville omvende os og blive døbte, skulle vi faae den Hellig-Aands Gave.

Vi have forsøgt dette. Vi have omvendt os fra vore Synder, vi have forsaget vore Overtrædelser og ydmyget os som smaa Børn for Herren; vi bleve begravne i Vandet, og bragte op af Vandet; derefter blev der lagt Hænder paa os, og vi annammede den Hellig-Aands Gave, og denne gav os Kundskab om Sandheden.

Hvad virker den Hellig-Aand? Jesus siger i Evangelisten Marci første Capitel: „Disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes."

Forjættelsen om Tegnene var ikke blot til Apostlerne, men han sagde til dem: „Gaaer bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen; og hvo, som troer (Eders Vidnesbyrd) og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt; og disse Tegn skulle følge dem, som troe." Vi have troet, omvendt os, ere blevne døbte og have annammet den Hellig-Aands Gave, og vi fandt Forjættelsen at være sanddru. Hvis ikke saa havde været, kunde vi have vidst, at det var et Bedrageri. Dersom vi, efter nøiagtigt at have adlydt Jesu Ord, havde erfaret, at han ikke opfyldte sin Forjættelse, kunde vi vide, at den var falsk.

Jeg kan forsikkre denne Forsamling om, at Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige vilde ei have bestaaet fem Aar paa Jorden, dersom han ei havde opfyldt sin Forjættelse, efter at vi havde adlydt hans Ord, thi han gav ikke alene denne Forjættelse i Mormons Bog og i det Nye Testamente, men ved directe Aabenbaring til Propheten, at dersom Folket vilde gjøre saa og saa, skulde de blive velsignede med saadanne og saadanne Gaver. Antag nu, at Folk, efter at have forsøgt det, ikke erholdt de lovede Gaver, saa vilde hele Kirken være falden fra og erklæret, at Alt var falsk — Mormons Bog, Bibelen og alt Andet. Hvorfor? Fordi disse Bøger gave en Forjættelse paa visse Betingelser, hvilken ei opfyldtes.

Men da Folk troede og bleve døbte til Syndernes Forladelse og fyldte med den Hellig-Aand, og Fremtidens Syner oplodes for dem, og Prophetiens Aand hvilede over dem, og de saae de Syge vorde helbredede, de Blinde faae deres Syn og de Døve deres Hørelse — „Visseligen," sagde de, „dette maa være af Gud; thi Herren vilde aldrig bekræfte et Bedrageri ved at skjenke os Evangeliets Gaver."

Men kan ikke Djævelen gjøre Mirakler? Satan skulde jo komme med al Løgnens Magt, Tegn og Under, og med al Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de havde Behag i Uretfærdighed? Hvoraf vide I nu, at disse ikke ere nogle af de store Bedragerier? Beviis os, at vi have fundet Behag i Noget, der strider mod Jesu Christi Evangelium — at dette Folk ikke har adlydt de hellige Skrifters evige Sandhed. De Tegn, der skulde komme, og disse Løgnens Undergjerninger osv. skulde udføres af Individer, der fandt Behag i Uretfærdighed, og som forkastede Jesu Christi Evangelium, — de skulde gaae frem paa samme Maade, som Troldkarlene i Mose Dage, der imodstode Mose Magt. Vi see dem forvandle Vandet til Blod, og Moses gjorde ligesaa; kort sagt, Moses gjorde mange Mirakler ved Guds Kraft, og Troldkarlene gjorde ogsaa mange Mirakler. Hvorledes skulle vi kunne skjelne mellem disse to Magter? Moses troede og adlød Guds Ord, og Troldmændene kjæmpede imod ham, og dog gjorde de Undergjerninger — ikke i Guds Navn, men ved deres Koglerier, og saaledes vil det være med alle ugudelige Mirakelmagere, lige fra deres Tid af indtil Christi anden Komme: de udføre deres Mirakler ved Satans Magt — ved Clairvoyance, Aandebanken, Aandeskrivning eller hvad det kan være. Men naar Folk omvende sig, blive døbte og udføre Mirakler i Herrens Navn, saadanne Mirakler ere beregnede paa at gavne Menneskene, saasom at helbrede de Syge ved Haandspaalæggelse, at tale og udlægge Tungemaal. Af denne Grund kunne I vide, at de komme fra Gud; derfor er det let at afgjøre, hvilken af disse to Magter, der skal annammes, og hvilken, der skal forkastes.

Maa Herren velsigne alle dem, som elske Sandheden, enten de ere Jøder eller Hedninger, Træller eller Fri, enten de have annammet Evangeliet og Mormons Bog, eller de undersøge dens Ægthed. Om de ønske at kjende Sandheden, ønsker jeg, at Himmelens Gud, der har sendt sin Engel og stadfæstet Sandheden for Mange, maa udøse sin Hellig-Aand over dem, og oplyse deres Forstand, saa de, hvis deres Hjerter ere oprigtige for Gud, kunne vide ligesom de Sidste-Dages Hellige, at dette Værk er af den Almægtige og skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden. Og naar de have faaet Kundskab fra Gud om, at dette Værk er sandt, ville de ei blive omdrevne af enhver Lærdoms Veir, men de ville finde, at de ere grundfæstede paa en Grundvold, paa hvilken de med Tryghed tør hvile. Om ogsaa Forfølgelsens Hvirvelvinde da skulde rase om dem; om de skulde blive hadede, bespottede og lide Tab af Alt, hvad de eie, Tid efter anden; om de skulde blive drevne Gang efter Gang og forjagede fra Stad til Stad, fra Synagoge til Synagoge, og deres Patriarker, Propheter og Apostler skulde blive ihjelslagne, ville de dog, midt i den Nød og Armod, de ere bragte i ved Rov og Plyndring af deres retmæssige Eiendele, være i Besiddelse af Noget, der giver Glæde, Fred og Lyksalighed; og dette „Noget" er Kundskaben om Sandheden — ikke blot Troen om, at den Grundvold, hvorpaa de have

bygget, er af Gud, men Kundskaben om, at de ere grundfæstede paa en Klippe, der ei kan rokkes, hvilken staaer ligesaa fast som Jehovahs Throne.

Maa Gud velsigne os og berede os for sit himmelske Rige og frelse os deri er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Daab.

(Fortsat fra Pag. 205.)

Daabens Hensigt.

Bibelen. Marc. 1, 4. „Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse."

Luc. 3, 3. „Og han kom i den hele Egn omkring Jordan og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse."

Ap. Gj. 2, 38. „Men Peter sagde til dem: omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse."

Ap. Gj. 22, 16. „Og nu, hvorfor tøver Du? Staa op, lad Dig døbe og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn."

Mormons Bog. (Side 112, 4.) „Thi Porten, gjennem hvilken I skulle gaae ind, er Omvendelse og Daab med Vand; og da kommer Forladelsen for Eders Synder ved Ild og ved den Hellig-Aand."

Alma 5, 3. (Side 232.) „Kommer derfor og bliver døbte til Omvendelse, at Eders Synder maae blive aftvættede."

Nephi 5, 9. (Side 464.) „Salige ere de, som troe paa Eders Ord, og komme til dyb Ydmyghed og blive døbte; thi over dem skal komme Ild og den Hellig-Aand, og de skulle faae Forladelse for deres Synder."

Nephi 14, 1. (Side 497.) „Kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, at I kunne erholde Forladelse for Eders Synder og blive opfyldte af den Hellig-Aand, og vorde regnede iblandt mit Folk, som er af Israels Huus."

Moroni 8, 2 og 3. (Side 562.) „See, Daaben er til Omvendelse, for at opfylde Budene til Syndsforladelse. — — — Og de første Frugter af Omvendelse er Daab; og Daaben kommer formedelst Tro, for at opfylde Budene, og Budenes Opfyldelse bringer Syndsforladelse."

Pagtens Bog. (Side 115, 4.) „Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren og Syndsforladelse ved Daab og Ild, ja ved den Hellig-Aand."

(Side 170, 2.) „Omvender Eder, og vorder døbte Enhver af Eder til Syndernes Forladelse."

(Side 174, 3.) „Lyt til min Røst, der siger til Dig: „staa op og lad Dig døbe, og dine Synder aftvætte."

(Side 181, 2.) „Jeg giver Eder den Befaling, at I skulle gaae ud iblandt dette Folk, og sige til dem, ligesom min Apostel fordum, hvis Navn var Peter: troer paa den Herres Jesu Navn, som var paa Jorden, og som skal komme igjen, Begyndelsen og Enden; omvender Eder og lader Eder døbe i Jesu Christi Navn,

efter den hellige Befaling, til Syndernes Forladelse."

(Side 188, 1.) „Og efterat Du er bleven døbt i Vand, og Du gjør det kun til min Ære, skal Du faae dine Synders Forladelse. — — — Prædik Omvendelse og Syndsforladelse ved Daab i Jesu Christi, den levende Guds Søns Navn."

(Side 236, 5.) „De, der komme frem i de Retfærdiges Opstandelse, ere disse, der annamme Jesu Vidnesbyrd, troe paa hans Navn, blive døbte i Lighed med hans Begravelse og blive begravede i Vandet i hans Navn, og blive toede og rensede fra alle deres Synder."

Brigham Young. (Journal of Discourses 1ste Aarg. Side 239.) „Siig dem, at de skulle gaae ned i Daabens Vande og blive døbte til deres Synders Forladelse. Det er den første Ordinantse, der maa gjennemgaaes efter at man har annammet Tro. — — — Jeg gik og underkastede mig Daaben til Syndernes Forladelse, som det var mig befalet. Men troer De da virkelig, kunde man spørge, at Vandet kan aftvætte Deres Synder? Jeg skal sige Eder, hvad jeg troer. Jeg troer, Herren har sagt, at det kan, og det er Alt, hvad jeg behøver at vide. Daaben blev indstiftet til Syndsforladelse; derfor lod jeg mig døbe, for at blive mine Synder qvit."

Heber C. Kimball. (Journal of Discourses 2den Aarg. Side 221.)

„Han byder os at gaae ud og forkynde hans Ord og prædike hans Evangelium, som er Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. — — — Der findes ikke en Mand eller Qvinde i denne Kirke, der troe dette, uden de ere blevne begravne med Christo i Daaben."

Hvilke skulle døbes?

Bibelen. Matth. 3, 7. „Men der han saae mange Pharisæer og Sadducæer komme til hans Daab, sagde han til dem: I Øgleunger! hvo viste Eder at flye fra den kommende Vrede? Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter."

Ap. Gj. 2, 38. 41. „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe. — — — De, som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbte."

Ap. Gj. 8, 12. „Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Qvinder."

Ap. Gj. 8, 36—37. „Men som de droge frem ad Veien, kom de til noget Vand; og Gildingen sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus svarede: dersom Du troer af ganske Hjerte, kan det skee."

Marc. 16, 16. „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig."

Mormons Bog. (Side 557). Moroni 6, 1. „Eldster, Præster og Lærere bleve døbte; og de bleve ikke døbte, uden de bare de Frugter, saa de vare værdige dertil. Ei heller annammede de Nogen til Daab, uden de fremkom med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand og viste for Menigheden, at de virkeligen angrede alle deres Synder. Og Ingen blev annammet til Daab, uden de paatoge sig Christi Navn, med fast Beslutning at tjene ham indtil Enden." (See Moroni 8, 2 og 3. Side 562.)

Alma 21, 32. (Side 348.) „De prædikede Guds Ord, og døbte til Omven-

delse alle de Mennesker, der vilde lytte til deres Ord."

Nephi 10, 2. (Side 486.) „Hvo, som vil lytte til mine Ord og angre sine Synder, og vorder døbt, skal blive salig."

Nephi 1, 1. (Side 498.) „Og saa Mange, som kom til dem og i Sandhed omvendte sig fra deres Synder, bleve døbte i Jesu Navn."

Ether 1, 12. (Side 529.) „Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig, og troer paa mit Evangelium og bliver døbte i mit Navn; thi den, der troer og bliver døbt, skal blive salig."

Pagtens Bog. (Side 7, 7.) „Og atter til Kirken paa Befalings Viis, angaaende Daaben. Alle, som ydmyge sig for Gud og ønske at vorde døbte, og fremkomme med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og vidne for Menigheden, at de have i Sandhed omvendt sig fra deres Synder, og ere villige til at paatage sig Jesu Christi Navn med fast Beslutning at tjene ham indtil Enden, og i Sandhed udviser ved deres Gjerninger, at de have annammet af Christi Aand til deres Synders Forladelse, skal ved Daaben optages i hans Kirke."

(Side 152, 6.) „Alle Mennesker, der ere komne til Skjælsaar og Alder, maae omvende sig og lade sig døbe."

(Fortsættes.)

Opmærksomhed mod Børn.

(Fra „the Mountaineer.")

Forældre skjenke deres Børn ikke altid den Opmærksomhed, de burde, og Følgerne heraf ere meget beklagelige.

„Hvor Deres Børn elske Dem! Jeg vilde give Alt i Verden, om mine Børn vare mig saa hengivne!" sagde en Moder til en anden, der ei ansaae den Tid, hun offrede paa sine Børns Opdragelse, for spildt. Det er en stor Feil af Forældre, at de ikke offre den nødvendige Tid til Børnenes Fornøielse og Underviisning; thi Intet bærer saa rige Frugter, som en omhyggelig Opdragelse af de Smaa.

Barnets Kjærlighed er hellig, og hvis Forældrene ikke tilegne sig denne, fortjene de at miste den, og i det tilkommende Liv at begræde deres Hjerters Armod. Barnets Hjerte er fuldt af Kjærlighed, og den maa hænge sig ved Nogen eller Noget. Dersom Forældrene gjøre sig værdige til den og vinde den, kunne de prise sig lykkelige, og Barnets Fremtid er sikkret; thi naar Barnet elsker værdige Forældre, og har deres Bevaagenhed, er det mindre udsat for at blive paavirket af Uværdige; desuden betragter Barnet sine Forældre som Mønster paa alt Godt, med hvilke det sammenligner alle Andre.

Det er ikke under nogen Faders eller Moders Værdighed at besvare med Redebonhed Barnets uskyldige Spørgsmaal og tale fortroligt og venligt med det, og om det behøver Hjælp, skulde de villigt hjælpe det, hvorefter de atter kunne optage Traaden i deres egen Tankegang med fornyet Iver. Alle Forældre kunne have Leilighed til i Dagens Løb at offre en lille Tid til at læse smaa Fortællinger for Børnene og til at oplyse dem om Virkningerne af Godt og Ondt. De kunne tale med dem om Blomsterne, Fuglene, Træerne, Englene og om Gud. De kunne gjøre deres Lege

interessante ved at bestemme deres Beskaffenhed.

Paa hvilken sikkrere Maade kunne vel Forældre binde Børnenes Hjerter til sig? Naar Du har gjort et Barn til din Ven, kan Du lykønske Dig med, at Du har vundet en Ven for hele dit Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

„Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge hos et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem." (Es. 11, 6.)

At den Tid, som her sigtes til, skal komme, tør vistnok kun Faa fordriste sig til at benegte. De fleste Mennesker af næsten alle Troesbekjendelser imødesee i Sandhed en saadan Dags Nærmelse. De have en Forudfølelse af, at Tiden er nær forhaanden. Derfor danner der sig Fredsselskaber i den Hensigt at omhandle dette Emne og tage saadanne Forholdsregler, der kunne virke til Oprettelsen af varig Fred paa Jorden; thi Enhver vil udentvivl indrømme Rigtigheden af Fredsvennernes Grundsætning, at Krig er et stort og himmelraabende Onde, som ikkun spreder Elendighed og Ødelæggelse paa sin Vei. Men disse Mænd tage feil af Midlerne, hvorved denne skjønne Forandring vil bevirkes. Ved at læse det 9de Vers af ovennævnte Capitel hos Esaias vil man see, at paa den Tid, denne Fredsregjering tager sin Begyndelse, skal „Jorden være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Og om Nogen spørger, ved hvilket Middel denne universale Kundskab vil blive tilveiebragt, saa hør, hvad den samme Prophet siger derom i sit 2det Capitel, hvor han taler om Herrens Huses Opførelse paa Bjergenes Top og alle Nationers Samlen dertil for at lære om hans Veie. Her har man en Beskrivelse af Midlet, hvorved Jorden vil blive fuld af Sandhed, og Propheten siger det skal skee i „de sidste Dage." Naar disse Nationer have lært at vandre paa Herrens Stier og lært hans Villie at kjende, ville de vende tilbage til deres egne Lande „og sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle;" thi den Kundskab, de have annammet, lærer dem, at alle Mennesker ere Guds Børn, og at de følgelig ere Brødre, samt at det er Guds Ønske, de skulle boe sammen i Kjærlighed og Fred; thi „han haver gjort al Menneskens Slægt, som boer paa den ganske Jordens Kreds, af eet Blod." (Ap. Gj. 17, 26.)

Naar denne herlige Tilstand bliver tilveiebragt, og Christus, vor Konge, skal komme til Jorden og regjere i Retfærdighed over de Sagtmodige, hvilke han har sagt skulle arve den, da skal „Ørken blomstre som en Rose" og de tørre Steder blive frugtbare som Edens Have. Vi imødesee med Længsel den endelige Opfyldelse af disse Prophetier, og de ville visseligen opfyldes, thi Hærskarernes Herre har svoret det, og hvo kan hindre det?

Som Guds Hellige see vi Opfyldelsen af disse Prophetier daglig. Han har oprettet sit Rige mellem Bjergene, og Nationerne begynde at gaae derop. Hans Sendebud gaae ud derfra til Nationerne og forkynde dem om alle disse Ting, om

Straffedommene, der skulle ramme de Ugudelige, og anvise dem Zion som Tilflugtssted, hvor de kunne skjule sig i Bjergenes Kamre, medens Herren lader Ødelæggelsen fare over de Nationer, der ringeagte hans Røst og bespotte og haane hans Tjenere.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 201.)

Det er vanskeligt tilfulde at fatte i hvilken hjælpeløs Tilstand Nogle af dem ankom til de større Leire, efter at have tilbagelagt saa lang en Vei under saa sørgelige og trykkende Omstændigheder. Men Tingen var, de syntes at troe, at alle deres Gjenvordigheder vilde ophøre, naar de blot kunde naae deres Venner i de store Leire, og de vare ikke mismodige, om de ankom dertil aldeles afkræftede.

Foruden den fælles Pligt at tage sig af disse Ulykkelige, maatte Compagnierne, der udgjorde Fortroppen, hjælpes ad at anlægge en Hovedvei for hele Emigrationen. Mormonerne have anlagt en Vei paa 400 Leagues igjennem Indianernes Land til eget Brug, hvilken har solide, velbyggede Broer, endog passable for svært Artilleri, over alle Aaerne, med Undtagelse af nogle større Floder, hvor de have oprettet faste Færgesteder. Den nærmeste ufuldendte Bro fra Papillon Leiren var den over Elk Horn, en Biflod til Plat River, omtrent et Par Timers Promenade derfra. Her hævede sig i næsten utrolig kort Tid de syv store Piller og Brodækket af en Bro, der ei staaer tilskamme for nogen. Deeltagerne i denne Gjerning arbeidede i den brændende Solhede i Vand til Halsen med den største Munterhed, som var det Hele kun en aftalt Spøg. Deres Hovedfornøielse bestod imidlertid i at flyde ved Siden af Tømmeret, som de nedhuggede langs med Floden, og styre det indtil det naaede Bestemmelsesstedet, hvor de da nedsænkede det. Dette udførte de lystige Bygmestere med en beundringsværdig Behændighed og Lethed.

Vor nærmeste Færge var den over Missouri Floden. Næsten lige over for Point aux Poules, en Handelsplads for det amerikanske Pelsværks-Compagni, havde de dannet et beqvemt Overgangssted ved at gjennemskjære den steile Flodbred. Her vare deres fladbundede Pramme i fuld Activitet, ladede med Vogne, Køer, Faar, Børn og Gods, tilhørende Emigranterne, der antændte deres talrige Leirilde rundtomkring i Skoven, indtil deres Tour kom at sættes over. Men en saadan beqvem Overfart ventede ikke Trækdyrene, der tillige med det øvrige Qvæg (ikke mindre end 30,000 Stykker Hornqvæg vare paa Veien vestover) maatte svømme over. Stærkt Vandtilløb havde bragt Floden til at stige betydeligt, saa at den efter mit Skjønnende nu havde en Bredde af omtrent halvanden engelsk Miil, og da den tillige strømmede

temmelig stærkt, saae den just ikke meget indbydende ud for Oxerne, hvorfor man samlede dem i smaa Hobe paa Bredden, og drev dem fremad indtil de tabte deres Fodfæste. Dersom de vendte Hovederne om for at komme tilbage, mødte de en hujende og skrigende Hobs forenede Modstand. Den ugjestfrie Behandling, som blev de bageste Oxer tildeel af de Hosstaaende, nødte dem tilsidst til at vade ud i Floden, hvorved de forreste hindredes i at faae deres Ønske opfyldt, indtil de tilsidst begyndte at drive nedad med Strømmen. I dette kritiske Øieblik lykkedes det gjerne en uforfærdet Knøs paa Ryggen af een af de forreste Oxer at faae ham til at kjæmpe imod Strømmen, hvorpaa hele Flokken villigt fulgte efter og naaede lykkeligt den modsatte Bred. Det ansaaes som Æresposter at være Drivere af disse svømmende Caravaner, og undertiden, naar gjentagende Uheld opmuntrede Driverne til Kappelyst, har jeg seet dem svinge sig fra Ryg til Ryg paa disse kjæmpende Uhyrer eller svømme mellem deres sparkende Hove, og derved lægge en Smidighed og Uforfærdethed for Dagen, der kunde have maalt sig med en Tyrefegters paa Madrids Arena. Men uagtet jeg Time efter Time var Øienvidne til denne Spads paa Flodbredden, hørte jeg dog aldrig en Eed eller nogen Trætte, eller mærkede, at det gav Anledning til det mindste Tegn paa Uvillie eller onde Følelser.

Efter at den sørgelige Order var given at gjøre Holdt og at gjøre Forberedelser for Vinteren, blev det en Hovedbeskjæftigelse at samle Hø; og ved hvert Daggry kunde man see hele Brigader af Slætmænd begive sig til deres bestemte Enge, og der frembød sig et smukkere Syn end et Indhug af Cavaleri, naar de sloge løs med deres talrige Leer. Forud bestod den vanskeligste, daglige Beskjæftigelse i at bevogte Qvæget, hvilket var Mormonernes eneste Rigdom, og som blev dem kjærere og kjærere jo mere deres Nomadeliv udviklede sig. En Leir kunde aldrig opslaae sine Telte paa et Sted, uden at Græsset rundt omkring den snart blev afædt eller nedtraadt, og det var derfor et stadigt Arbeide at drive Qvæget til det nærmeste Sted, hvor det endnu var friskt og kraftigt. Undertiden var det nødvendigt at drive Kreaturerne til fjerne Græsgange, hvor Bøflerne pleiede bede. Rundt disse var man sikker paa at træffe omstreifende Bander af tyvagtige Indianere, hvorfor enhver Drift blev bevogtet af Mænd og Drenge tilhest, hvilke lærte at stole paa sig selv og at blive behjertede, naar de vare paa Nattevagt mellem disse eensomme Høie alene. Men i Almindelighed blev Qvæget drevet ud af Leiren i tusindviis ved Daggry og bragt tilbage om Aftenen for at blive indspærret i den store Corral, hvor Stude, Oxer og Køer, samt Heste, Muuldyr, Sviin, Kalve, Faar og Mennesker i Fællesskab kunde see paa de røde, gnittrende Vagtilde med Følelsen af, at de vare sikkrede mod Angreb baade af Indianerne og de hylende Prairieulve ved Nattetid.

Da de skulde begynde at bygge deres Vinterhuse, toge Mormonerne fat paa Tømmerhaandværket og udførte forbausende Arbeider i denne Retning. De fremtraadte ikke som fornemme Gentlemen eller som uøvede Læredrenge, der kunde tjene som Emner til nye Udgaver af Robinson Cruso. Det var en Lyst at see, med hvilken Beredvillighed de udførte denne nye Gjerning. Nogle af dem — jeg troer de tidligere havde været Skibstømrere, Hjulmagere eller Baadbyggere — brugte deres Øxe med den største Grad af Færdighed, og En af dem kunde fælde et Træ, afskalle Barken, kløve Stammen, lave Pæle, Bjælker, Planker, Spær, Lægter, kortsagt næsten Alt, hvad der hørte til denne Haandtering.

Indenfor Leiren vare de fornemste Arbeider overdragne til Qvinderne. Fra det Øieblik af man havde gjort Holdt, opslaaet Teltene, gravet Brønde og opført Ovne og Ildsteder, overlodes Regjeringen af denne Teltby til det smukke Kjøn; dog forbeholdt Mændene sig Retten til at udstille Vagter og at regulere Politivæsenet. Qvinderne vare Trøstens Engle for de meest Lidende, og vare under disses Sygdom altid rede til at hjælpe dem med den Venlighed og Blidhed, der gjør Armodens Tryk mindre haardt, og som den største Rigdom neppe formaaer at tilkjøbe sig. De kunde vel ikke kaldes Huusmødre i Ordets egentlige Betydning, men det var indlysende, at de havde været det, og det endog særdeles dygtige i deres Fag. Deres Duelighed kom dem godt til Nytte under deres forandrede Livsstilling. Alle deres Kjøkkensager indskrænkede sig næsten blot til Mælken af deres Køer, noget Meel og nogle Krydderier; men ved Anvendelsen af deres tusind og een Opskrifter tilveiebragte de Maaltider, der for hver Enkelts Familie syntes at overgaae Miraklet med den hebraiske Enkes Oliekrukke. De lærte at kjærne deres Smør paa Veien ved Vognenes Rysten, og saa nøiagtigt beregnede de Virkningen af deres Gjær under Kjørslen i Solheden, at de strax efter at have gjort Holdt og en Ovn var bleven udgravet i Høiens Side og opvarmet, havde deres velæltede Deig færdig til Bagning og bragte os godt, syret Brød til Aften. Men jeg har ingen Tvivl om, at hvad der bidrog meest til at gjøre deres tarvelige Kjøkken saa velsmagende, var Folkets gode Helbredstilstand.

Mormon-Qvindernes helligste Pligt var imidlertid under alle Omskiftelser at vedligeholde den huuslige Hygge. Hvor meget de end havde at tage Vare paa i Dagens Løb, maatte de altid sørge for at være færdig med alle deres Arbeider inden Aftenandagten. Thi paa den Tid havde alle Færgemænd, Broarbeidere, Veianlæggere, Hyrder og Slætfolk sluttet deres Dagværk, og søgte Hvile; og førend Røgen af den sidste Kogeild var borthvirvlet, forkyndte Lyden af mangfoldige Bjælder Qvægets forventede Ankomst over de aabne Høie. Qvinderne begave sig hen til Leirens Indgange for at møde de hjemvendende Mænd, og med deres Børn paa Skjødet satte de sig ved deres Aftensbord og talte med hverandre om Dagens Begivenheder.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 206.)

Fredagen den 5te. Indberetning fra Committeen i Chariton County.

Undertegnede Committee blev i et offentligt Møde af Indbyggerne af Chariton County den 3die Octbr. beskikket til at begive sig til De Witt i Carroll County og undersøge Beskaffenheden af de mellem Carrolls Borgere og Mormonerne stedfindende Tvistigheder. Vi ankom til Stedet den 4de Octbr. og fandt et stort Antal af Carrolls og de tilgrændsende Countiers Indbyggere velbevæbnede forsamlede i Nærheden af De Witt. Vi spurgte om Aarsagen til Ubestaaelserne. De sagde, at

der var en stor Skare Mormoner samlede i De Witt fra forskjellige Dele af Verden. De ere uvillige til at lade dem blive der, hvilket er Grunden til at de føre Krig mod dem. For at bruge den Herres Udtryk, med hvem jeg talte: „de føre Krig imod dem, for at udrydde dem, eller for idetmindste at fordrive dem fra nævnte County." Vi gik ogsaa ind i De Witt for at see, hvorledes Mormonerne havde det. Vi fandt dem beredte til Selvforsvar; de bade om Fred og ønskede, at de civile Authoriteter vilde komme did saa tidligt som muligt for at bilægge Tvistighederne mellem Partierne. Fjendtlighederne ere begyndte og ville fortsættes, indtil de blive standsede af de civile Authoriteter. Dette troe vi er en rigtig Fremstilling af begge Partier.

Den 5te Octbr. 1838.

John W. Price,
Wm. H. Logan.

Undertegnet og beediget hos mig, Undertegnede, een af Fredsdommerne i og for Chariton County, Staten Missouri den 5te Octbr. 1838.

John Morse."

Denne Dag skrev ogsaa General Atchison fra Boonville til Gouverneuren, at Borgerne i Carroll County stode under Vaaben i den Hensigt at fordrive „Mormonerne" sammesteds fra.

Den tredie Qvartals-Conferenee afholdtes i Far West under Præsident Brigham Youngs Præsidium. Da der ikke var et tilstrækkeligt Antal Medlemmer tilstede for Dannelsen af et Forretnings-Qvorum, blev Conferencen efter Sang og Bøn hævet til Kl. 2 Eftermiddag, da de atter samledes og aabnede Conferencen som sædvanligt. Præsidenterne Young og Marsh præsiderede. Der var ikke et tilstrækkeligt Antal af Høiraadets eller noget andet Qvorums Medlemmer tilstede at varetage en Qvartals-Conferences Forretninger. De voterede for at ordinere nogle Ældster, bestemte nogle Missioner og hævede Forsamlingen til i Morgen Formiddag Kl. 10.

Omtrent paa denne Tid gjorde jeg en Reise tilligemed nogle Andre til den nedre Deel af Caldwell County i det Øiemed at vælge et Sted for Anlæggelsen af en By. Paa Reisen mødtes jeg af een af Brødrene fra De Witt i Carroll County, der berettede, at vore Folk, som havde bosat sig dersteds, havde i nogen Tid været og endnu vare omringede af en Pøbel, der truede dem paa Livet, og som flere Gange havde skudt paa dem, samt at han var paa Veien til Far West for at underrette Brødrene der om disse Facta.

Jeg blev forbauset ved at erholde denne Efterretning, endskjøndt der allerede tidligere havde viist sig Tegn paa Pøbelexcesser; men jeg havde haabet, at Fornuften hos Størstedelen af Folket og deres Agtelse for Constitutionen vilde have kuet Forfølgelsens Aand, om den havde viist sig i nævnte Egn.

Ved Modtagelsen af denne Efterretning gjorde jeg strax Forberedelser for at komme til De Witt for om muligt at berolige Folkets Følelser og bevare mine Brødres Liv, der saaledes vare udsatte for Folkets Vrede.

Løverdagen den 6te ankom jeg til De Witt og fandt, at Beretningen om Tilstanden paa dette Sted var overeensstemmende med Sandheden; thi det var med stor Vanskelighed og ved at reise en ubefærdet Vei, det lykkedes mig at naae derhen, da alle Hovedveiene vare stærkt besatte af Pøbelen, der afskar al Forbindelse med Staden. Jeg fandt Brødrene, der blot vare en Haandfuld i Sammenligning med Pøbelen, som omringede dem, næsten blottede for Proviant og uden Udsigt til at erholde mere. Vi ansaae det for raadeligt at sende Bud til Gouverneuren og

underrette ham om Forholdene i Haab om, at han vilde skjenke os den Beskyttelse, vi behøvede, og som var os garanteret fælles med andre Borgere. Flere høitstaaende Personer, hvilke boede i den nærmeste Omegn, og som ei i fjerneste Maade stode i nogen Forbindelse med de Sidste-Dages Helliges Kirke, og som havde været Vidne til vore Fjenders Fremgangsmaade, fremtraadte og aflagde eedeligt Vidnesbyrd om den Behandling, der var bleven os tildeel, og om den farlige Tilstand, hvori vi befandt os. De tilbøde sig endog selv at begive sig til Gouverneuren og fremstille Sagen for ham.

Qvartals-Conferencen sammentraadte idag Kl. 10 i Far West, ifølge tidligere Bestemmelse, under Præsidenterne Marsh's og Youngs Præsidium. Ældste Benjamin Clapp sagde, at han nylig var hjemkommen fra Kentuky, hvor han havde arbeidet, og at mange Døre vare aabne der. Leilighed gaves Brødrene til at erklære, om Nogle af dem vare villige til at gaae ud i Viingaarden og prædike, hvorpaa Ældsterne James Carroll, James Galliher, Luman A. Shirtliff, James Dana, Ahaz Cook, Isaac Decker, Cornelius P. Lott og Alpheus Gifford tilbøde sin Tjeneste. Præsident Marsh belærte dem om, at de ikke skulde gjøre sig til af deres Tro eller true med Herrens Straffedomme, men gaae frem i Sagtmodighed og prædike Omvendelse. Ældste John Taylor fra Canada udtalte ifølge Opfordring sine Følelser med Hensyn til sin Beskikkelse som een af de Tolv og sagde, at han var villig til at gjøre hvadsomhelst Herren skulde forlange af ham. Derefter blev det voteret, at Broder John Taylor indtager den ledige Plads i de Tolvs Qvorum. Stephen Chase blev ordineret til Præsident for Ældsternes Qvorum i Far West. Isaac Laney, Horace Alexander og Albert Sloan bleve ordinerede til Ældster under Præsidenternes Hænder. Samuel Bent og Isaac Higbee beskikkedes til at indtage John Murdocks og George M. Hinkles Pladse i Høiraadet, eftersom disse Brødre vare flyttede til De Witt. Conferencen hævedes til den første Fredag og Løverdag i førstkommende Januar Kl. 10. Ebenezer Robinson var Skriver.

Syv bleve idag afskaarne fra Kirken i Preston i England.

General Parks skrev til General Atchison fra Brigadens Hovedqvarteer fem Mile fra De Witt i Carroll County som følger:

„Min Herre! Strax efter at min Expres, Mr. Warder, var afsendt til Dem, begav jeg mig til dette Sted, hvor jeg indtraf igaar med to Compagnier Hestfolk fra Ray. Jeg gav Oberst Jones Ordre til at udcommandere tre Compagnier fra dette County, og holde sig færdige til at forene sig med mig i Carrolton den 5te dennes; men denne Ordre er ikke bleven efterkommet. Ingen af Carrolls Regiment er hos mig. Da jeg ankom i Omegnen af De Witt, fandt jeg en Skare paa omtrent 2 a 300 bevæbnede Mand under Dr. Austins Anførsel i Leir i Nærheden af De Witt, hvilken Stad de beleirede, og de vare tillige forsynede med en Kanon til at angribe Byen med. Inde i Byen staaer Hinkle i Spidsen for 3 a 400 Mormoner, der ville forsvare den, og han siger, han hellere vil døe, end lade sig drive fra Stedet.

Den 4de dennes havde de en Træfning — mellem 15 til 30 Skud løsnedes paa begge Sider, og een Mand fra Saline blev saaret i Hoften.

Mormonerne ere paa denne Tid for stærke og det antages, at intet Angreb vil finde Sted før paa Onsdag eller Torsdag, til hvilken Tid Dr. Austin haaber, at hans Tropper ville beløbe sig til 500 Mand, og da vil han gjøre nok et Forsøg

paaa at tage Byen De Witt. Under disse Omstændigheder kan jeg intet Andet foretage, end at mægle mellem Partierne, indtil Forstærkning bliver mig sendt.

Jeg modtog Deres ærede Brev af 5te dennes ved Mr. Warder, ved hvilket jeg bemyndiges til at henvende mig til General Doniphan, hvorfor jeg af ham har forlangt fem Compagnier fra Platte, Clay og Clinton, og to Compagnier har jeg forlangt fra Livingston, hvilke sidste jeg tvivler om ville komme; men hvis de komme, troer jeg, at jeg har en tilstrækkelig Styrke til at kunne betvinge disse Rebeller. Dersom disse Tropper indtræffe her i Tide, haaber jeg at kunne forebygge Blodsudgydelse. Intet synes at være saa meget efterspurgt her (efter Carrolls Indbyggeres Tale at dømme) som Mormon-Skalpe; hidindtil har der været knapt om dem. Jeg troer, at Hinkle med sin nuværende Styrke og formedelst den Stilling, han indtager, vil kunne slaae Austin og hans fem hundrede Mand. Mormonerne sige, de ville hellere døe, end lade sig fordrive, osv. Hidindtil have de gaaet forsvarsviis tilværks, saavidt jeg kan forstaae. Det er min bestemte Mening, at Mormonerne ingen Ro ville faae, for de drage bort; om de gjøre saa eller ikke, vil Tiden vise.

H. G. Parks."

Under samme Dato skreve elleve blodtørstige Uhyrer, nemlig Congrave Jackson, Larkin H. Woods, Thomas Jackson, Rolla M. Davies, James Jackson, jun., Johnson Jackson, John L. Tomlin, Sidney S. Woods, George Crigler, W. L. Banks og Whitfield Dicken fra Leiren ved De Witt et i høieste Grad ophidsende, løgnagtigt Brev til Indbyggerne i Howard County, hvilke de opfordrede som Venner og Medborgere til ufortøvet at komme dem til Undsætning, da „Mormonerne" vedbleve at skyde paa dem, og anførte endvidere, at de vare nødte til at gaae defensivt frem, indtil de fik mere Hjælp.

A. C. Woods, en Borger af Howard County, bevidnede de samme Løgne, hvilke han havde opsnappet i Pøbelens Leir; han var ikke inde i De Witt eller uleiligede sig det Mindste for at erfare om det var sandt, hvad han bevidnede. Naar Folket vil lyde og Authoriteterne understøtte det, hvad Retfærdighed kan retskafne Mennesker da vente?

(Fortsættes.)

Blandinger.

Telegraphen bragte den 19de Marts den vigtige Efterretning, at Kongen af Sardinien officielt har modtaget Mellemitaliens og Romagnaens Tilslutning. Savoyens og Nizzas Indlemmelse i Frankrig, hvorom der saa længe har været Tale, vil uden Tvivl følge umiddelbart derpaa.

Rom den 29de Marts. Et her opslaaet paveligt Brev af 26de dennes lyser det store Kirkeban med Tilføielse af andre Kirkestraffe over Ophavsmændene, Udbrederne, Medhjælperne, Raadgiverne og Deeltagerne i Rebellionen, Usurpationen og Invasionen i Kirkestaten. Paven har tillige oversendt det diplomatiske Corps en Protest imod Legationernes Incorporation.

Den 23de Marts tilkjæmpede Spanierne sig en fuldstændig Seir over Marokka-

nerne, og den 25de blev der sluttet Vaabenstilstand mellem Spanien og Marokko, og Fredspræliminairerne ere undertegnede. Spanien faaer efter Sigende Tetuan og en betydelig Sum i Krigsomkostninger.

Amerika. Dampskibet Manning explodered den 12te Marts paa Ocmulgee Floden, hvorved 13 Mennesker blebe dræbte.

St. Paul i Minnesota er bleven hjemsøgt af en heftig Ildløs, der lagde 34 Bygninger i Aske.

I Hardin i Illinois har der tildraget sig en skrækkelig Ulykke, idet 50 Skolebørn begave sig ud paa Isen for at lege, men Isen brast, og kun een af de Smaa lykkedes det at redde.

Bridgeton, Hovedstaden paa den vestindiske Ø Barbados er den 14de Februar bleven ødelagt af en ved Kaadhed foraarsaget Ildebrand. Skaden anslaaes til 5 Millioner Rdlr.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. Hansen, Lolland	12	"	"
R. Nielsen, Aalborg	14	3	8
J. C. A. Weiby, Vensyssel	20	1	3
A. P. Trane, Kjøbenhavn	45	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	25	"	"
P. Nielsen, Fredericia	15	2	6
M. Andersen, Bornholm	5	"	"
A. G. Omann, Skive	2	"	"
Summa	139	1	1

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.